

[Ebba Strange.]

men vil bare konstatere, at det er meget tyndt efter vores formening.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg kan nok se det positive i dette forslag, og jeg skal også sige, at vi går ind for individets frihed og individets ret også i nøjere samlivsformer, og det er især den samlivsform, vi kalder ægteskabet. Men når det i bemærkningerne til dette forslag anføres, at det ikke vil få provenumæssige virkninger, må man nok spørge: hvem kommer til at betale? Det gør jo den familie, hvor manden er alene om at skaffe familiens underhold til veje. De familier, hvor både mand og hustru arbejder lige meget og tjener lige meget, får fordelene, mens staten altså betaler for omsorgen for eventuelle yderligere familiemedlemmer, fordi de begge to er fraværende. Det er sådan set ikke en frihed, man her giver familien til at vælge. Her binder man yderligere familien til at vælge en bestemt arbejdsform. Man presser simpelt hen gennem skattelovgivningen begge familiemedlemmer ud på arbejdsmarkedet. Det kan der undertiden være noget ønskeligt i, men jeg kan ikke se, at der i alt fald i den givne situation skulle være noget ønskeligt deri.

Vi har fuld forståelse for, at mand og kone frit skal kunne vælge, men det opnår man ikke ved disse lapperier, det gør man kun, som det også blev sagt fra konservativ side, ved at lave splittingsystemet, ved at sige: her er en husstandsindkomst, der er to voksne medlemmer, og I må selv om, hvordan I skaffer underhold til veje, men halvdelen af det beløb, som tjenes til husstanden skal beskattes hos manden og halvdelen hos konen, hvis de vil vælge det sådan. Det er den eneste måde, man kan løse dette problem på. Man løser det ikke med sådan nogle små lapperier, som ikke er noget alligevel, kun en håndsrækning til kvinden i kvindeåret, måske for at man dermed skal stille sig tilfreds fra kvindeside. Jeg havde nær sagt, det er lige det modsatte af det, kvindesagskvinder vel inderst inde ønskede, nemlig friheden til at være sig selv også i ægteskabet. Det får man så sandelig ikke her, man får overhovedet ingen valgfrihed. At menneskerettighederne med vores nuværende lovgivning skulle være trådt under fode, som det blev sagt af hr. Bernhard

Baunsgaard, ja, det skulle hr. Bernhard Baunsgaard så sandelig have tænkt på i andre sammenhænge, ved andre lovgivninger, hvor menneskerettighederne nok er trådt mere under fode end i dette.

Altså, selve forslaget som sådant mener jeg ikke er særlig heldigt. Det kan vel hverken gøre ret meget fra eller til, men det er klart, at vi vil se sagligt på det. Men foreløbig må jeg sige, at vi er særdeles skeptiske, hvad vel også er fremgæet af mit indlæg, over for forslaget. Vi ønsker en gennemgribende forandring af vores skattelovgivning, således at de, der lever i ægteskab, og de, der ikke gør det, får en retfærdig beskatning i forhold til hinanden.

Knud Jespersen (DKP):

Jeg synes, det er lidt urimeligt, at man kritiserer skatte- og afgiftsministeren, når han undtagelsesvis kommer med noget, der dog bærer præg af fornuft, og jeg vil gerne sige, at selv om jeg meget, meget langt er enig med hr. Bernhard Baunsgaard, så har småting jo også ret, når småting går i den rigtige retning. Denne lille beskedne ting, som skatte- og afgiftsministeren kommer med, er måske inspireret af, at kommunisterne den 7. marts i år fremsatte et forslag til folkebeslutning om kvindernes ligestilling i det danske samfund. Der foreslog vi i afsnit 7 en socialt rimelig regulering af sambeskatningsreglerne, f. eks. ophævelse af sambeskatningen for ægtefællers indkomster under 100,000 kr. indeksreguleret, og at fradrag ved arbejdsløshed kan overføres som fradrag i skat til den anden ægtefælle.

Jeg ved ikke, om det er ubeskedent at sige, at vi måske har inspireret hertil, men i hvert fald er det en kendsgerning, at 13 dage senere fremsætter man dette forslag, der ikke er nær så godt som det, vi kunne have skrevet, men så godt, som skatte- og afgiftsministeren kunne skrive det, og det indeholder altså et beskedent fremskridt, som vi naturligvis vil støtte.

Hvis jeg skal sige noget mere om kvindens ligestilling, er det, at de bemærkninger, hr. Bernhard Baunsgaard gjorde, og som jeg nok synes man skal lægge nogen vægt på, var bemærkninger, der ikke bare skal gælde, når vi taler om selvangivelse og skatteansættelse, men i virkeligheden er ting, som burde gælde for dette folketing. For indtil